

De elég! Fejtegetésem talán túlment azon a határon, a hol közmegegyezés fogadhatja és akaratom ellenére ellenzésre akadhatok. Bocsánatot kérek mindenesetre. Ne tekintsenek annyira szavaimra, mint az érzületre, a melyből fakadnak. Bármennyire eltérnek is talán a vélemények, meggyőződésem, hogy egyek vagyunk a szándokban, a vezető elvben, melyből tárgyalásom kiindult. E szándok nevében, nemzeti ügyünk érdekében legyen szabad számítanunk bizalmukra intézetünk számára. Az ily közös érzület egymással ellenkező elméket is kibékíthet, ha megszívelik Széchenyink mondását: «A 'nemzeti' szó összesít minden igaz magyart, s többet jelent, mint a mennyit a fül hall . . .» (Stadium, 510. l.)

Dr. Kármán Mór.

III. Gyakorló-iskolánk felavatása.

Alkalmi költemény.

Isten hozott a múzsák hajlokába
Örömsugárzó ünneplő sereg!
Áldás fakadjon lépteid nyomába,
Virág, a melyen friss harmat pereg;
S ez áldás legyen, a mely felavatja
A tudománynak emelt csarnokot,
Hová hozott az Úrnak akarátja,
Hogy letehessük a vándorbotot.

Lejártak már a hosszú vándorévek,
A pusztaságba' nem kell bolyganunk,
A szebb jövő sugári feltünének,
Hazánkban immár föllelők honunk!
Igéret földé az, a melyre léptünk,
Mely jó anyánkként hó keblére zár,
És elfeledve minden szenvedésünk,
Mert küzdelmünk nem volt hiába már.

Az égnek hála! nem pirulva nézünk
A megpróbáltatás időire;

Nagy czélokért küzdés volt osztályrészünk,
S tán mondhatom: jutánk valamire.
Oly nemzedéket adtunk a hazának,
A mely tanítva holtiglan tanul,
Az eszméért kik bátran síkra szállnak,
És lelkesednek lankadatlanul.

Ki egyszer tagja volt ez iskolának,
Az azt többé el nem feledheti,
És meg-megtér ölére jó anyáknak,
Sáfárkodását elmondja neki.
Úgy megy tovább, erősödvén hitében,
Ha célta nem ér is, célhoz közeleg,
Mert tudja, hogy tanulni sohse szégyen,
Hadd gúnyolják, kik tudnak eleget.

Azért tanulunk, hogy tanítani tudjunk
S ne légyen népiünk tudomány nekül;
Bármily rögök között vezet is útunk,
Csak ő haladjon művelt nemzetül.
Elméje-szíve ám magyar maradjon,
Míg a világ piarczán versenyez;
Hibáit hagyva jó példát is adjon,
Legyen tevékeny s maradjon nemes.

Tanuljon mástól, még többet magától,
Fejleszsze ki keblének kincseit;
Jövőt az épít, a ki multat ápol.
Ott lesz gyümölcs, a hol virágja nyit.
Ezt adja isten! mindent megtehecssünk,
Hogy tudományban viruljon hazánk;
Mint erre szívvel-lélekkel törekszünk,
Úgy szálljon az ég áldása reánk!

Dr. Csengeri János.